

55

DOC 305

22

11.1.38

משה יקירי,

זה עכשיו רק קבלתי את מכתבך מיום 2/1. יש הסכם שלם בינינו

בנוגע לדעות שאתה מביע. המרוצדורה שהצעת נדמית גם לי מטוכנת אם

האדם אשר ידבר בשבנו אצנו 100% Safe כמובן, אם יש חשד בנוגע

אלי, אפשר לשלוח אדם אחר. דב נדמה הכי טוב.

בנוגע לשתי שיחותי עם ד"ר שהבנדר, שני העדים כהיו נוכחים

רצו להכניס את הויכוח לתוך פרטים. אני עמדתי על כך שפרינציפ

הויכוח צריך להיות מוחלט קודם ע"י ד"ר וייצמן, וסרבתי להכנס לתוך

פרטים. שאלת השיעור בינינו ובין הערבים לא נדונה כל עיקר. לא היה

לי כל ימיה בה לדבר על זה.

אם ד"ר שהבנדר "התאהב" בי, הטעם אינו "בויתורים" שעשיתי.

כפי שזכר לעיל, לא נכנסתי לעבי הקורה, והנחתי את שאלת יסודות

השלום, לדיון בשעת המו"מ.^{אולם} הראיתי לד"ר שהבנדר אהדה גזו לה לערבים

והבנת שאימותיהם הלאומיות וכל הקשי שהם מוגשים בדרך הגשמתן. על כל סנים

במכתבי לד"ר וייצמן לא כסיתי שום דבר, ולא ספרתי שום דבר בשבילי

בשלת המכתבים שכתבתי לו על נושא זה. אשר לעצם הענין, דעתי היא

צדדית: (א) אין כל הסכם אפשרי עם הערבים על יסוד קביעת שיעור איזה

שהוא (אמילו 60%) ואם אהיה אני השליח האי-רשמי הציוני לאיזה מו"מ

שהוא עם הערבים, אסרב להכנס לויכוח על נושא זה. דעתי החיובית היא

שלא צריך להתווכח על השאלות המפרידות אלא על השאלות המאחדות, ויש

לי יסוד לחשוב שאם שאלת השיעור ממרידה בינינו ישנן שאלות חשובות

אמאדוריות אומנו, ורק עליהן צריך לדבר.

(ב) אם אפשר לבוא לידי הסכם בנוגע לשאלות אלו (ז.א. השאלות

המקרבות ומאחדות) ואם הסכם, התום על ידי ערבים ידועים, יתפרסם, יבוא

פרוד גדול במחנה הערבים וכוה התנגדותם יחלש.

שוב חוזר אני על הנקודת (שאוילי אצלך היא הנקודה העיקרית):